

R.M. Mc Cheyne

HET GEZICHT VAN DORRE BEENDEREN

„De hand des Heeren was op mij, enz.” (Ezech. 37 : 1-14)

De profeet Ezechiël was in vroegere dagen getuige geweest van belegeringen en slagvelden; hij had veel van het afgrijselijke en van de ellende van de oorlog gezien, en dit schijnt op zijn karakter zo'n invloed gehad te hebben, dat hij zijn profetieën, meer dan die van andere profeten, met de schrikbarende beelden van oorlogen en gezichten van vreselijke dingen vult. In deze woorden hebben wij de beschrijving van een gezicht, dat wegens zijn geduchte verhevenheid en grootsheid, waarschijnlijk door geen ander gedeelte van de Bijbel geëvenaard wordt. Hij beschrijft zichzelf als zittende met de Heere, te midden van een vallei, vol beenderen. Het schijnt alsof hij gesteld was in het midden van een uitgestrekt slagveld, waar duizenden en tienduizenden verslagen waren en niemand was overgebleven om ze te begraven. De gieren hadden menigmaal over de lijken gezweefd, en niemand van hun verschrikt doen vlieden, en de bergwolven hadden het vlees van die machtigen gegeten en het bloed van de prinsen gedronken. De regen des hemels had ze gebleekt, en de wind, die over de blote vlakke heenstreek, had ze uitgedord. En menige zomerzon had de beenderen wit gemaakt en uitgedroogd. En als de profeet dit treurig toneel doorkruiste, stegen deze gedachten in zijn ziel op: „Ziet, hoe velen zijn er, en zij zijn zeer dor!”

Indien hij zich niet in een open vlakke bevonden had, zou hij gemeend hebben een uitgestrekt knekelhuis voor ogen te hebben, alsof al de graven van de Farao's door een schok van de natuur aan de windvlagen des hemels waren blootgesteld, alsof de moedwillige hand van het geweld de onmetelijke begraafplaatsen van Egypte verstoord en de beenderen van de mummies van vele eeuwen uitgeworpen had om in het licht des hemels te verbleken. Hoe krachtig zijn de weinige woorden van de ziener: „Ziet, zij zijn vele, en zij zijn zeer dor!”

Er was ongetwijfeld een schrikwekkende stilte over dit toneel van verlatenheid en dood verspreid. Maar de stem van de hemelse Leidsman klinkt in zijn oor: „Mensenkind, zullen deze beenderen levend worden?”

Welk een zonderlinge vraag ten aanzien van dorre, vale beenderen! Als Jezus van het

dochtertje zeide: „Zij is niet dood, maar slaapt,” werd Hij uitgelachen; hier waren het echter geen pas gestorven lichamen, maar beenderen dorre, vele beenderen. Nee, het waren zelfs geen geraamten, want de beenderen waren alle verspreid. Nochtans vraagt de Heere: „Zullen deze beenderen levend worden?” Had Hij deze vraag aan de wereld gedaan, zij zou met een luide lach van bespotting geantwoord hebben. Maar hij vroeg het iemand die, eenmaal dood, levend gemaakt was door God. En hij zeide: „Heere, Heere, Gij weet het.” Uit zichzelf kunnen zij niet leven, want zij zijn dood en dor. Maar indien U er Uw levende Geest instort, zullen zij leven. „Daarom, Gij alleen weet het.”

Na dit geloofsantwoord van de profeet, gelast God hem over deze beenderen te profiteren, en tot hem te zeggen: „Gij dorre beenderen, hoort des Heeren woord! Zo zegt de Heere HEERE tot deze beenderen: Ziet, Ik zal de Geest in u brengen, en gij zult levend worden. En Ik zal zenuwen op u leggen, en vlees op u doen opkomen, en een huid over u trekken, en de Geest in u geven, en gij zult levend worden, en gij zult weten, dat Ik de Heere ben.” Had de profeet aangezien wat voor ogen was, en niet vastgestaan in het geloof, hij zou door ongeloof aan de vervulling van de belofte getwijfeld hebben. Was hij met zijn verstand te rade gegaan, hij zou dus geredeneerd hebben: Deze beenderen hebben geen oren, waarom zou ik tot hen prediken: „Hoort des Heeren Woord?” Maar nee, hij geloofde God meer dan zichzelf. Hij kende „de uitnemende grootheid van Zijn kracht.” Daarom gehoorzaamde hij: „Toen profeteerde ik, gelijk mij bevolen was.”

Was het toneel, dat zich aan Ezechiël voordeed, treurig en verlaten, nu vertoonde zich aan zijn ogen een toneel, dat nog treuriger, nog schrikwekkender en afgrijselijker was: „En er werd een geluid, als ik profeteerde, en ziet, een beroering! En de beenderen naderden, elk been tot zijn been. En ik zag, en ziet, er werden zenuwen op dezelve, en er kwam vlees op. En Hij trok een huid boven over dezelve, maar er was geen geest in hen.” Was het afzichtelijk om deze vallei met beenderen gevuld te zien, die door regen en wind gereinigd, en door de zomerzon gebleekt waren, hoeveel afzichtelijker nu deze gedoden te zien, been naderende tot been, zenuw, vlees en huid over dezelve. Maar geen geest in hen! Dit was wel een slagveld, met duizenden van onbegraven doden, hopen van ademloos vlees, koud en onbeweeglijk, op het punt om te verrotten, elke hand stijf en onbeweeglijk, elke borst zonder ademhaling, elk oog star en levenloos, elke tong koud en stil als het graf.

Maar de stem van God breekt weer de stilte: „Profeteer tot de Geest, profeteer, mensenkind! en zeg tot de Geest: zo zegt de Heere Heere: Gij Geest, kom aan van de vier winden en blaas in deze gedoden, opdat zij levend worden!”

Tevoren had Ezechiël zich over de dode, dorre beenderen gebogen, en tot hen gepredikt een talrijk maar levenloos gehoor; nu heft hij het hoofd op en ziet om zich heen; want zijn woord is tot de levende Geest van God. Ongeloof had hem kunnen influisteren: Tot wie gaat u nu profeteren? Verstand had kunnen aanvoeren: Hoe dwaas om te spreken tot onzichtbare wind, tot de Ongeziene; want er staat geschreven: „De wereld kan de Geest van de waarheid niet ontvangen, want zij ziet Hem niet.” Maar hij heeft niet aan de belofte getwijfeld door ongeloof: „Ik profeteerde gelijk als Hij mij bevolen had. Toen kwam de Geest in hen, en zij werden levend en stonden op hun voeten, een gans zeer groot heir.”

De eerste toepassing van dit gezicht is op de herstelling van de Joden.

I. Het leert ons dat zij nu als dorre beenderen in de open vlakte zijn, in alle landen verspreid, velen in getal, maar zeer dor, zonder leven in God.

II. Het leert dat de prediking van Jezus, aan de wereld een ergernis, het middel zijn moet tot opwekking, en dat het gebed tot de Heilige Geest het middel zijn moet tot het nieuwe leven.

III. Het leert dat door het gebruik van deze middelen, het oude volk van God zich zal oprichten en een gans zeer groot heil zal worden, dat zij zullen zijn als oudtijds in de woestijn, toen God voor hen uitging in de wolkkolom; dat zij tot hun eigen land zullen teruggebracht worden, en in hun eigen land gevestigd en niet weer uitgeroeid worden.

Maar een andere, gewichtiger toepassing van dit gezicht is voor elke onbekeerde ziel in ons midden. Laat ons hiertoe overgaan.

I. De onbekeerde zielen zijn aan de dorre beenderen gelijk, veel in aantal, maar zeer dor.

1. Zij zijn velen in aantal. Als een ziel tot Christus gebracht wordt, geniet zij een nooit gekende vrede door het geloof, en niet alleen dit, maar zij is opgewekt uit de dood van de misdaden en van de zonden tot een leven dat haar onbekend was; dan kent zij de zaligheid van voor God te leven. Maar niettegenstaande deze vreugde, gevoelt zij zich eenzaam; want ziende op de wereld om haar heen, gevoelt zij zich, als Ezechiël, in het midden van een vallei vol dorre beenderen geplaatst. Zij zelf is levend, maar deze wereld, eenmaal haar vreugde, ziet er nu uit als een oud slagveld, waar het gebeente van de doden in het open veld is blijven liggen, en zij voelt zich alleen in een dodenwereld. Deze wereld schijnt dan aan een knekelhuis gelijk, waar gehele geslachten van de doden samen komen en vermengd zijn, allen even bereid om verbrand te worden; zij alleen is een levend wezen, zich bewegende over opeengestapelde lijken. Zij gevoelt zich als Elia op de berg van God, als hij klaagt: „Heere, zij hebben uw profeten gedood en uw altaren afgebroken, en ik ben alleen overgebleven.” Zij gevoelt zich als de Heere Jezus, als een licht dat schijnt in de duisternis, maar de duisternis begreep het niet. Zij gevoelt zich gelijk aan een zwak „licht in de wereld, voorhoudende het Woord des levens” een lamp in de dikste duisternis opgehangen, waarin de olie door genade van boven voorzien wordt, en wier lichtstralen de duisternis slechts te duidelijker maken. Zij gevoelt zich als Paulus te Athene; zijn geest werd in hem ontstoken, ziende dat de wereld zo afgodisch is. Zij gevoelt als Paulus te Rome, als hij klaagt: „Want ik heb niemand, die even zo gemoed is, dewelke oprechtelijk uw zaken zal bezorgen; want zij zoeken allen het hunne, niet hetgeen van Christus Jezus is.” Zij gevoelt als Johannes, toen hij zachtmoedig, maar treurig zei: „Wij weten dat wij uit God zijn, maar de gehele wereld ligt in het boze.”

Voor het *vleselijk* oog is deze wereld, o, zo gelukkig met haar verkoophuizen en markten, haar plichtplegingen en gezelschappen, haar staatsie en vriendschaps-bezoeken, haar vrolijkheid en gezang! Hoe levendig en levend is de gehele wereld, van 's morgens tot middernacht!

Maar voor het *geloofs*oog, welk een eenzame woestijn! want „de gehele wereld ligt in het

boze." Is het niet zo, gelovige broeders? Is het niet als in Egypte in die vreselijke nacht, toen er een gekerm uit elke woning opsteeg; want er was geen huis zonder een dode. Och! het is nog veel treuriger, want in elk huis zijn er vele doden, en toch geen kreet. Zie op uw eigen huisgezin, zie op de gezinnen van uw burens, zie op uw geboortestad, zijn niet velen dood, geheel dood? De meesten zijn dood, dorre beenderen. Nee, zie op de Christelijke Kerk, zie op de zondagvierders en hen, die aan de sacramenten deelnemen. O, mijn broeders! is het niet waar dat, gelijk de leden van de Gemeente te Sardis, velen een naam hebben van te leven en dood zijn? Brengen niet de meesten hun leven in vermaak door? Staat er niet geschreven: „Zij, die haar wellust volgt, die is levend gestorven." Zijn er niet velen onder u, die geen liefde voor de broeders aan de dag leggen? Is er niet geschreven: „Die zijn broeder niet liefheeft, blijft in de dood?" Ja, de meesten zijn dorre beenderen! Voorwaar dan „zij zijn vele."

2. Zij zijn dor. Dorre beenderen zijn wel het minst vatbaar om tot het leven te worden teruggeroepen.

1ste. Zij zijn immers zonder vlees of heerlijkheid.

2e. Zij hebben geen merg noch geest.

3e. Er is geen werkzaamheid in, noch de macht om zich te bewegen. En ach, is dit niet het ware beeld van arme, onbekeerde harten? „Zij zijn zeer dor!"

1ste. Zij zijn zonder heerlijkheid. Zij zien geen schoonheid in Christus, en Christus ziet geen schoonheid in hen hun harten zijn mager en zeer lelijk. De mens was volmaakt in schoonheid gevormd. Maar een gevallen, onbekeerd hart heeft geen schoonheid: het is gelijk aan een fraai gebouw dat in puin ligt; het is gelijk aan een geheel verminkt standbeeld, waarvan geen trek onbeschadigd is; het is gelijk aan een schoon lichaam, dat door de dood getroffen is en in het graf ligt te verrotten.

2e. Zij hebben geen merg noch geest. De mens was bestemd om door de Geest van God bewoond te worden, en slechts zij, die door de Geest geleid worden, zijn levend voor God. Maar het onbekeerde hart is „zinlijk, zonder het leven van de Geest." De Bijbel zegt: „De wereld kan de Geest niet ontvangen, want zij ziet Hem niet, en kent Hem niet." Zij hebben geen werk van de Geest in hun harten, geen nieuw leven, geen overtuiging van gerechtigheid, geen heiligmaking, geen verzegeling van de ziel, geen wandel in de Geest, geen liefde in de Geest, geen gebed door de Heilige Geest.

3e. Er is geen werkzaamheid of voortgang tot God. Indien wij hun het woord des Heeren prediken, is hun hart niet geopend om te letten op de dingen, die tot hen gesproken worden; dorre beenderen hebben geen oren. Spreken wij tot hen van de toorn van God, die over hen komen zal, zij worden niet opgewekt die te ontvliesen; dorre beenderen kunnen zich niet bewegen. Spreken wij tot hen van de liefelijkheid van de Heere Jezus, hoe Hij zich als een volkomen Zaligmaker aanbiedt, ook dit beweegt hen niet Hem te omhelzen; want dorre beenderen kunnen de armen niet uitstrekken. Helaas! deze beenderen zijn zeer dor.

Mijne Broeders! is het mogelijk u bezorgd te maken over uw zielen. Kunt u stilzitten en aanhoren hoe dood en dor zij zijn, en nochtans heengaan en alles vergeten? Kunt u het dulden in uw boezem een dode steen in plaats van een hart om te dragen? Kunt u

zo'n koud, ijzig, boos hart in u dulden, dat niets begeerlijks in de beminnelijke Heiland ziet, geen schoonheid in Hem die de hele dag Zijn handen tot u uitstrekt, „de Eerste onder tienduizend,” de „gans Begeerlijke?” O, mijn broeders! indien u ongetroffen wilt heengaan, en honderden van u willen het doen, welke getuigen behoeven wij nog meer? U bent het volledigste getuigenis dat wij behoeven, dat de onbekeerden zeer talrijk zijn en ook zeer dor.

II. De prediking Gods is middel tot opwekking van de onbekeerden.

Elk nadenkend mens is vroeger of later verlegen geweest met een schijnbare tegenspraak, die er door de gehele Bijbel loopt. Hier staat geschreven: „Niemand kan tot Mij komen, tenzij dat de Vader, die Mij gezonden heeft, hem trekke;” en toch roept de Bijbel elk toe van tot Jezus te komen. Wederom staat er geschreven: „De natuurlijke mens begrijpt niet de dingen, die van de Geest Gods zijn; want zij zijn hem dwaasheid, en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden;” en toch, waartoe wekken wij u gedurig op, dan om de dingen van de Geest te ontvangen? Zo ook: God opende het hart van Lydia om te letten op de dingen door Paulus gesproken, hetgeen duidelijk aantoont dat het natuurlijke hart ze niet kan aannemen. En nochtans drukken wij ze gedurig op het hart. Van nature zijn uw harten gevoelloos als het diamant, en geen betoog zal u de hel doen ontvluchten; nochtans, „wetende de schrik des Heeren, bewegen wij de mensen tot het geloof.” Van nature kunt u de schoonheid en beminnelijkheid van de Heere Jezus zelfs niet bevatten. En evenwel: „Wij hebben voorgenomen niets te weten onder u, dan Jezus Christus en Die gekruisigd.” Welk een menigte van tegenstrijdigheden zijn er.

En toch, hoe gemakkelijk worden ze opgelost! Deze beenderen waren dood, dor, levenloos, zonder geest, zonder vlees, zonder oren om te horen; evenwel zegt God: „profeteer over deze beenderen, en zegt tot dezelve: Gij, dorre beenderen, hoort des Heeren Woord.” En terwijl hij profeteerde, hoorde hij een geluid en „ziet, een beroering, en de beenderen naderden, elk been tot zijn been. En ik zag, en ziet, er werden zenuwen op dezelve, en er kwam vlees op. En Hij trok een huid over dezelve.” Zo ook zijn uw zielen, mijn onbekeerde vrienden, aan deze dorre beenderen gelijk, dood, dor, geestloos, levenloos, zonder oren om te horen, zonder een hart om de dingen, die gezegd worden, te ontvangen. U hebt zulke verstompte gewetens, dat mijn woord u niet kan bewegen om de toekomstige toorn te vlieden; uw harten zijn zo verstokt en boos, dat mijn woord u niet kan overreden om de smekende Verlosser aan te nemen. En toch is het door de dwaasheid van de prediking dat het God behaagt hen te redden die geloven, en hoewel onze woorden zwak zijn, kan God toch een krachtig werk door hen verrichten. En dit is Zijn boodschap aan u: „Gij, dorre beenderen, hoort het Woord des Heeren!”

U, die weinig waarde hecht aan de prediking van het Woord, smee ik dringend dit ter hart te nemen. U zegt, en terecht, *dat de prediking een zwak en gering middel voor zo'n doel is*; God Zelf noemt het een dwaasheid. U zegt, en terecht, *dat de predikanten slechts aarden vaten zijn, dat zij mensen van dezelfde bewegingen als u bent*; God zelf heeft hen reeds zo beschreven. Maar u kunt niet zeggen, dat het niet Gods middel is om zielen te bekeren. En het is op gevaar van uw eigen ziel indien u het minacht. Houd u verre van

Gods Huis, sluit uw Bijbel weg, en u verwerpt de enige middelen waardoor God tot u spreken kan.

III. De derde en laatste lering is deze: *dat het gepaard moet wezen met de prediking, of deze is ijdel.*

De uitwerking van de profetie van Ezechiël over de dorre beenderen was zeer merkwaardig. De beenderen naderden, been tot been, het vlees, de huid, de zenuwen, kwamen over hen, en bedekten hen, maar er was geen adem in, zij bleven dood.

En ach, welk een overeenkomst met de uitwerking van de prediking des Woords. Hoe menigmaal zijn de mensen uitwendig veranderd! In plaats van de sabbat te breken wordt de sabbat in acht genomen; in plaats van dronkenschap, matigheid; het voorkomen van Godzaligheid, maar niets van haar kracht; de beenderen, zenuwen, het vlees en de huid van de vroomheid, maar niets van de levende adem.

1. O, mijn vrienden, is dit niet de toestand van onze vergaderingen? Er is overvloed van verstandelijk erkennen, maar helaas! waar is het ootmoedig hart, dat de Heiland liefheeft? Overvloed van rechtzinnigheid en betoog, maar ach, waar is het eenvoudig geloof in de Heere Jezus, en liefde voor de broeders in 't geloof? Zegt niet de Heiland, ziende op onze gemeenten: „Er is geen Geest in?” Laat ons, mijn broeders, dan allen letten op het tweede woord van de profeet: „Profeteer tot de Geest, mensankind; zeg: Gij Geest, kom aan van de vier winden, en blaas in deze gedoden, opdat zij levend worden. En ik profeteerde, gelijk als Hij mij bevolen had. Toen kwam de Geest in hen, en zij werden levend en stonden op hun voeten, een gans zeer groot heir.”

Laat dit u twee zaken leren.

1ste. Onbekeerde vrienden! hoe dood moeten uw harten zijn; al het spreken in de wereld kan er geen leven instorten. Hoe hard moeten uw harten zijn; de zwaarste hamer kan ze niet breken. Wij doen u de krachtigste beweegredenen horen, en niets van dit alles kan u bewegen. Wij moeten onze stem verheffen en de Geest aanroepen; wij moeten de almachtige Geest doen neerdalen eer wij uw hart kunnen treffen. Wij pogen u van zonde te overtuigen, wij tonen u aan hoe u de wet gebroken hebt, en dat „vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet om dat te doen,” dat u onder die vloek moet zijn, dat u die vloek niet dragen kunt, dat hij de Verlosser ter aarde gebogen heeft, en u in de diepste hel zal storten. Dit maakt enige indruk op u, en wij hopen dat uw hart getroffen is. Maar uw indrukken zijn als die op het zand als de vloed daalt, en de eerstvolgende wist alles uit. Wij pogen u van gerechtigheid te overtuigen. We spreken tot u van de liefde van de Heilands, die alle kennis te boven gaat; van de oceaan van liefde in die boezem, die met geen peillood te meten was, liefde tot verloren zondaren als u bent; van Zijn plaatsvervangend lijden voor de zondaren, daar Hij de vloek voor ons op Zich genomen heeft. Wij smeken u in Hem te geloven tot zaligheid; u bent vermurwd, en de tranen lopen over uw wangen. Maar ach, het is als de morgenwolk en als een vroeg komende dauw, die heengaat!

Ach, mijn broeders, hoe ijzerhard moeten uw harten zijn, indien zij ongevoelig kunnen zijn voor al wat de mens doen kan. Uw harten zijn te verhard voor ons, en wij

moeten tot de Heere schreiend terugkeren en zeggen: „Wie heeft onze prediking geloofd?” In elk ander geval zouden wij u door bewijsgronden kunnen overtuigen. was u ziek naar het lichaam, wij zouden u kunnen overhalen om de geneesheer te halen; waren uw zaken in de war, wij zouden u overreden om voor uw gezin te ijveren, o, hoe bereidwillig zou u volgen. Maar betogen wij u dat gij, met ziel en lichaam, erfgenamen bent van een eeuwige hel, dan wilt u niet ontwaken. Ja, al konden wij u de Heere Jezus Christus zelf vertonen, de bloedende, smekende Verlosser, uw boze harten zouden zich niet tot Hem keren en Hem aanhangen. U hebt Hem nodig, die uw harten gemaakt heeft om ze te buigen en te breken. Och! dat elk van u heenging, slaande op de borst, en zeggende: “O God, wees mij zondaar genadig!”

2. Gelovige broeders! hoe noodzakelijk is uw gebed! Als God, in het voorgaande hoofdstuk belooft aan Israël een nieuw hart en een nieuwe geest te zullen geven: „en Ik zal het stenen hart uit uw vlees wegnemen en zal u een vleses hart geven” voegt Hij er in vers 37 bij: „Daarom zal Ik van het huis Israëls verzocht worden, dat Ik het hun doe.” En als God aan Christus de heidenen als Zijn erfdeel toezegt, belooft Hij zulks als gebedsverhoring: „Eis van Mij, en Ik zal u geven.” Zo ook hier: wil Hij het leven geven aan de doodsbeenderen, die in de open vlakte liggen, Zijn Woord is: „Profeteer tot de Geest, o mensenkind!

Welk een werktuig heeft God in uw handen gelegd, o, mijn gelovige broeders! Het gebed beweegt Hem, in Wiens hand het heelal is. Mannen vol geloof en gebed, u Israëls, die met God worstelt en overmocht! Gerechtvaardigden, wier gebed veel vermag! U bent wellicht een klein kuddeke, maar wilt niet ophouden gedurig tot God te roepen. Vraagt om de Geest, dat „Hij over deze gedoden kome, opdat zij levend worden!”

En u, egoïstische Christenen, - indien zo'n tegenstrijdigheid bestaan kan, - u die Gods troon alleen voor uzelf nadert, u wier gebeden van het begin tot het einde alleen voor uzelf zijn, die slechts gaven vraagt voor uw eigen vrede en eigen vreugde, ... gaat en leert wat het zeggen wil: „Het is zaliger te geven dan te ontvangen.” „Dat gevoelen zij in u, hetwelk ook in Christus Jezus was.”

Dundee, 25 december 1836.